

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

910.2

Szerző:

Radványi János

Cím:

EGY IDEGENVEZETŐ NAPLÓJÁBÓL

Forrás:

Magy. Szemp.

(Hely)

(Idő)

1956. II. 1.

Hely:

Idő:

"3956"

Személy:

Helyszám:

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Vong úr hosszú ideig a hatot vízművek mérnöke volt. Az indokínai háború kitörése előtt Párizsba költözött. Onnan érkezett hozzánk látogatóba a Transjours francia iroda társasutazásával.

Vong úr és felesége igen kedves, mosolygós emberek. De ezek a mosolygós szemek mindent alaposan szemügyre vettek. Hogyan él Budapest, mennyibe kerül a villamos, a mozijegye s lehet-e az üzletekben kenyeret és tejet kapni. Megnézték a Kerepesi úti építkezést, több bölcsődét, orvosi rendelőt. Voltak színházban és operában.

Egy este Vong úr titokzatosan félrehívott:

— Kedves barátom — kezdte akadozva — kérem, ne sértődjék meg, egész őszintén válaszoljon kérdéseimre. Van-e maguknál egyéni szabadság? A festő maga dönthet-e arról, mit fest le, a szobrász maga választja-e témáját, vagy mindent előírnak neki?

Másnap választ kapott kérdéseire: megnéztük a képzőművészeti kiállítást. Utána a Vong-házaspár elvált a csoporttól és külön nézte meg a Szépművészeti Múzeumot, az Országházat, a felszabadulási emlékművet.

Elutazásuk előtt derült ki a nagy érdeklődés oka, Vong asszony csillogó szemekkel búszított:

— Érdemes volt eljőnnünk ebbe a népi demokráciába. Most visszautazunk Párizsba, onnan az első hajóval haza, Hanoi-ba.

Schrödernek, egy müncheni orvos felesége két bőrönddel érkezett. Az egyikben ruhaneműek voltak, a másikban ételmiszer, kávé, konzerv, tej, cukor, lekvár, sajt, kétszersült stb. A vámtiszt kissé csodálkozva kérdezte:

— Saját használatra hozza mindezt?

Schrödernek ezt válaszolta:

— Igen, saját használatra, nem akarok éhezni.

Az Astória Szállóban szállt meg. Ebéd után a társaság elment várost nézni. Frau Schröder eltűnt. Csak késő este került elő. Bosszankodva és nevetve mesélte: bement a Ferenciek terén levő Csemege Közértbe és legnagyobb ámulatára mindenféle jót talált ott, pedig ő azt hallotta a külföldi rádiókban, hogy Budapesten éheznek az emberek. Aztán felszállt egy autóbuszra és Újpestre ment: külső kerület, hát-ha itt üresek az üzletek. Az Arpád út és a Bajcsy-Zsilinszky út sarkán talált egy Közértet. Itt is sok árut látott, de biztonság kedvéért vett tíz deka ementáli sajtot, egy kiló lisztet, egy kiló cukrot, egy rúd szalámit és két pár csabai kolbászt.

— De vajon kiengedi-e a magyar vámoss ezt a sok ételmiszert? — aggódott Schrödernek.

— Mondja azt — válaszoltam —, hogy saját használatára vette.

Francia társasággal sétáltam Budapesten. Volt közöttük egy nászutas házaspár. Öt perccenként összeveszték, öt perccenként kibékültek. Egyszer nagyobb szabású, hosszantartó vita kerekedett közöttük, veszekedés lett belőle s ez elrontotta a társaság kedvét.

Kissé nyomott hangulatban mentünk várost nézni.

A Városligetben Anonymus szobránál elmondottam a jeles íródeák történetét és egy félmondatban azt is, hogy a budapesti szerelmesek Anonymus szobránál szoktak kibékülni.

Amikor továbbmentünk, a nászutasok lemaradtak. Visszanéztünk. Pierre felesége kezét fogta és ezt mondta:

— Ezt az Anonymust ki kell próbálni.

Koppenhágából képeslapot kaptam »Sohasem fogjuk elfelejteni szép magyarországi utazásunkat«. Aláírás: Karen és Marie.

A két jó barátom együtt jött el Magyarországra. Egyik nap elmentünk a Balatonra, megnéztük a tihanyi apátságot. A »sóhajok ablakából« ki tekintve mindannyian kíván-

tunk valamit, hisz a monda úgy tartja, hogy amit ott kíván az ember, az teljesedik.

Karen és Marie azt kívánta, hogy az autóbusznak mind a négy kereke lyukadjon ki, ne tudjunk visszamenni Pestre, olyan szép a Balaton. S mivel maguk sem hittek a pusztá kívánság erejében, feltűnő buzgalommal kezdtek sürgőldödni az autóbusz kerekei körül.

A gépkocsivezető akadályozta meg a kívánság hatékonyabb támogatását: elkérte a bicskát, hogy sípót faragjon az ifjú vendégeknek.

Angol turistákkal utazom Egerbe. Máriabesnyőnél körmenet megy az országúton. Az utasok leugrálnak az autóbuszról és fényképezőgépek sortüze irányul a menetre. Rank londoni órakereskedő előveszi filmfelvevőgépét és rendületlenül filmezi a menetet. A többiek már régen visszazálltak a buszba, a körmenet is eltűnt a kanyarban, de Rank úr még mindig filmezi az utat.

Az egri vár katakombáiban Rank úr elmeséli filmjezési kedvének okát. Dover és Calais között a hajón találkozott egy fiatalemberrel, aki igen »tájékozott« volt magyar ügyekben s az elmondotta neki, hogy Magyarországon nincs valóságos szabadság. Az élő cáfolatot akartam filmre venni — vallja be.

Radványi János

2. — 14806/51